

Sygn. akt II AKa 380/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 stycznia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Włodzimierz Brazewicz

Sędziowie: SSA Danuta Matuszewska (spr.)

SSA Krzysztof Noskowicz

Protokolant: st. sekretarz sądowy Aleksandra Konkol

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku Krzysztofa Nowickiego

po rozpoznaniu w dniu 9 stycznia 2013 r.

sprawy

J. S.

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k.; art. 12 a ust. 2 ustawy z 02.03.2001r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych i art. 305 ust. 1 ustawy z 30.06.2000r. prawo własności przemysłowej i art. 24 ustawy z 16.04.1993r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 69 a k.k.s. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 8 § 1 k.k.s.

R. P.

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k.; art. 12 a ust. 2 ustawy z 02.03.2001r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych i art. 305 ust. 1 ustawy z 30.06.2000r. prawo własności przemysłowej i art. 24 ustawy z 16.04.1993r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 69 a k.k.s. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 8 § 1 k.k.s.

R. S.

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k.; art. 12 a ust. 2 ustawy z 02.03.2001r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych i art. 305 ust. 1 ustawy z 30.06.2000r. prawo własności przemysłowej i art. 24 ustawy z 16.04.1993r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 69 a k.k.s. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 8 § 1 k.k.s.

R. G.

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k.; art. 12 a ust. 2 ustawy z 02.03.2001r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych i art. 305 ust. 1 ustawy z 30.06.2000r. prawo własności przemysłowej i art. 24 ustawy z 16.04.1993r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 69 a k.k.s. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 8 § 1 k.k.s.

A. G.

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k.; art. 12 a ust. 2 ustawy z 02.03.2001r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych i art. 305 ust. 1 ustawy z 30.06.2000r. prawo własności przemysłowej i art. 24 ustawy z 16.04.1993r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 69 a k.k.s. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 8 § 1 k.k.s.

Ł. J.

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k.; art. 12 a ust. 2 ustawy z 02.03.2001r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych i art. 305 ust. 1 ustawy z 30.06.2000r. prawo własności przemysłowej i art. 24 ustawy z 16.04.1993r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 69 a k.k.s. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 8 § 1 k.k.s.

P. P.

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k.; art. 12 a ust. 2 ustawy z 02.03.2001r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych i art. 305 ust. 1 ustawy z 30.06.2000r. prawo własności przemysłowej i art. 24 ustawy z 16.04.1993r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 69 a k.k.s. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 8 § 1 k.k.s.

na skutek apelacji wniesionych przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego i obrońców oskarżonych: J. S., R. S., R. G., A. G., Ł. J. i P. P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy

z dnia 21 czerwca 2012 r., sygn. akt **III K 41/11**

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelacje za oczywiście bezzasadne;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. O. – Kancelaria Adwokacka w B. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych brutto tytułem kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym oskarżonego P. P. i kwotę 64 (sześćdziesiąt cztery) złote z tytułu poniesionych kosztów dojazdu oraz na rzecz adwokatów J. M. – Kancelaria Adwokacka w B., J. O. - Kancelaria Adwokacka w B. kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych brutto tytułem kosztów obrony z urzędu oskarżonych R. G. i Ł. J. w postępowaniu odwoławczym;

III. obciąża wszystkich oskarżonych oraz oskarżyciela posiłkowego kosztami postępowania odwoławczego w częściach równych i zasądza tytułem opłat za drugą instancję na rzecz Skarbu Państwa od każdego z oskarżonych kwoty po 1680 (tysiąc sześćset osiemdziesiąt) złotych, zaś od oskarżyciela posiłkowego kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych.

UZASADNIENIE

J. S., R. P., R. S., R. G. A. G., Ł. J., P. P. zostali oskarżeni o to, że:

I. w okresie od 1.06.2010r. do 30.06.2010r. w G. okręgu (...) brali udział wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami – co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania – w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu nielegalną produkcję wyrobów tytoniowych w postaci papierosów oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi firmy (...) bez polskich znaków skarbowych;

tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.

II. w okresie od 1.06.2010r. do 30.06.2010r. w G., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami – co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania – w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu wprowadzenia do obrotu podrabiając znaki towarowe (...) bez wymaganego wpisu do rejestru producentów, wytworzyli wyroby tytoniowe w ilości 6568 paczek papierosów (...) po 20 sztuk papierosów

każda oraz 32.216 sztuk papierosów o łącznej wartości 87.513,16 zł stwarzając tym samym możliwość wprowadzenia klienta w błąd, co do tożsamości producenta i produktu, po czym usiłowali wyprodukować z posiadanego tytoniu w ilości 32 kg krajanki tytoniowej kolejne partie wyżej wymienionej marki papierosów o wartości 17.120 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na zatrzymanie na gorącym uczynku dokonywanego przestępstwa, czym działali na szkodę firmy (...) SA

tj. o przestępstwo z art. 12 a ust. 2 ustawy z dnia 2 marca 2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych i art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej i art. 24 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

III. w okresie od 1.06.2010r. do 30.06.2010r. w G. okręgu (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami – co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania – naruszając przepisy ustawy o podatku akcyzowym naruszając warunki zastosowania procedury zawieszenia poboru akcyzy wyprodukowali wyroby akcyzowe w postaci papierosów (...) w ilości 6.568 paczek papierosów po 20 sztuk każda i 32.216 sztuk papierosów oraz magazynowali wyroby akcyzowe w postaci krajanki tytoniowej w ilości 32 kg i udzielili pomocy nieustalonej osobie kierującej grupą przestępczą do uchylania się od opodatkowania, która to osoba nie ujawniając właściwemu organowi przedmiotu opodatkowania naraziła na uszczuplenie podatek akcyzowy w łącznej kwocie 100.322,46 zł

tj. o przestępstwo art. 69 a k.k.s. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 8 § 1 k.k.s.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 21 czerwca 2012 roku, sygn. akt III K 41/11:

1. oskarżonych J. S., R. P., R. S., R. G., A. G., Ł. J., P. P. uniewinniono od popełnienia czynu opisanego w pkt I;
2. oskarżonych J. S., R. P., R. S., R. G., A. G., Ł. J., P. P. uznano za winnych tego, że J. S. oraz R. G. w okresie od 24 czerwca 2010 r. do 30 czerwca 2010 r., a R. P., R. S., Ł. J. i P. P. w okresie od 28 czerwca 2010 r. do 30 czerwca 2010r. i A. G. w okresie od 29 czerwca 2010 r. do 30 czerwca 2010 r. w pomieszczeniach magazynowych usytuowanych na nieruchomości w miejscowości G. koło L. wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu bez wymaganego wpisu do rejestru producentów wyrobów tytoniowych w celu wprowadzenia do obrotu wytworzyli wyroby tytoniowe w ilości 6568 paczek papierosów po 20 sztuk papierosów każda oraz 32.216 sztuk papierosów, których łączna wartość wyniosła 87.513,16 zł i oznaczyli w celu wprowadzenia do obrotu wytworzone wyroby tytoniowe podrobionym znakiem towarowym (...) oraz usiłowali wytworzyć z posiadanego tytoniu w ilości 32 kg krajanki tytoniowej kolejne partie wyżej wymienionej marki papierosów o łącznej wartości 17.120 zł, które zamierzali oznaczyć podrobionymi znakami towarowymi (...) w celu wprowadzenia do obrotu, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli ze względu na ich zatrzymanie w dniu 30 czerwca 2010r., czym działali na szkodę firmy (...) SA, to jest popełnienia przestępstwa z art. 12 a ust. 2 ustawy z dnia 2 marca 2001r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (Dz. U. z 2003r. nr 31, poz. 353 ze zm.) w zw. z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (tekst jedn. Dz. U. z 2003 r. nr 119, poz. 1117 ze zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 12a ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2001r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (Dz. U. z 2003r. nr 31, poz. 353 ze zm.) w zw. z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (tekst jedn. Dz. U. z 2003 r. nr 119, poz. 1117 ze zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to w myśl art. 11 § 3 k.k., na podstawie art. 305 ust. 1 ustawy – Prawo własności przemysłowej skazano każdego z oskarżonych na karę po 6 miesięcy pozbawienia wolności;
3. oskarżonych J. S., R. P., R. S., R. G., A. G., Ł. J., P. P. uznano za winnych tego, że w czasie i miejscu opisanych w pkt 1 działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami wbrew przepisom ustawy o podatku akcyzowym naruszając warunki zastosowania procedury zawieszenia poboru akcyzy wyprodukowali wyroby akcyzowe w postaci papierosów (...) w ilości 6568 paczek papierosów po 20 sztuk każda i 32.216 sztuk papierosów oraz magazynowali wyroby akcyzowe w postaci krajanki tytoniowej w ilości 32 kg, czym udzielili pomocy nieustalonym osobom do

uchylenia się od opodatkowania, które to osoby nie ujawniając właściwemu organowi przedmiotu opodatkowania narazili Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego w łącznej kwocie 100.322,46 zł, to jest popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 69a § 1 k.k.s. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s. i za to w myśl art. 7 § 2 k.k.s., na podstawie art. 69 a § 1 k.k.s. wymierzono:

- oskarżonym P. P., J. S. i R. S. karę pozbawienia wolności po 8 miesięcy i karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł;

- oskarżonym Ł. J., A. G., R. P., R. G. karę pozbawienia wolności po 10 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł;

4. na podstawie przepisu art. 8 § 2 i 3 k.k.s. uznano, iż wykonaniu wobec wszystkich wyżej wymienionych oskarżonych podlegają kary orzeczone w punkcie 3;

5. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie wyżej orzeczonych wobec wszystkich oskarżonych kar pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby – oskarżonym P. P., J. S. i R. S. lat 3, oskarżonym Ł. J., A. G., R. P., R. G. lat 5;

6. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono każdemu z oskarżonych na poczet orzeczonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w okresie od dnia 30 czerwca 2010 r. do dnia 12 września 2010 r. i tym samym uznano kary grzywny za wykonane w całości

Ponadto wyrok zawiera rozstrzygnięcia co do dowodów rzeczowych i kosztów procesu.

Powyższy wyrok zaskarżyli obrońcy oskarżonych J. S., R. S., R. G., A. G., Ł. J., P. P..

Obrońca oskarżonego R. G. na zasadzie art. 427 § 2 i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

A. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wydanego orzeczenia a polegający na uznaniu winy oskarżonego na podstawie przeprowadzonych dowodów pośrednich o charakterze poszlakowym, których w sprawie nie można uznać za zamknięty i logiczny ciąg tego rodzaju dowodów, mających prowadzić do wniosku, że oskarżony R. G. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu bez wymaganego wpisu do rejestru producentów wyrobów tytoniowych w celu wprowadzenia do obrotu wytworzył wyroby tytoniowe w ilości 6568 paczek papierosów po 20 sztuk papierosów każda oraz 32.216 sztuk papierosów, których łączna wartość wyniosła 87.513,16 zł i oznaczył w celu wprowadzenia do obrotu wytworzone wyroby tytoniowe podrobionym znakiem towarowym (...) oraz usiłował wytworzyć z posiadanego tytoniu w ilości 32 kg krajanki tytoniowej kolejne partie wyżej wymienionej marki papierosów o łącznej wartości 17.120 zł, które zamierzał oznaczyć podrobionymi znakami towarowymi (...) w celu wprowadzenia do obrotu, lecz zamierzonego efektu nie osiągnął ze względu na jego zatrzymanie w dniu 30 czerwca 2010r.;

B. obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie obrazę art. 4, 7 oraz 410 i 424 § 1 k.p.k. poprzez naruszenie swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, a polegające na uznaniu, że oskarżony R. G. faktycznie wytworzył przy użyciu maszyny służącej do produkcji wyrobów tytoniowych znalezione na miejscu zdarzenia papierosy, a maszyna ta w okresie od 24 do 30 czerwca 2010 r. była sprawna pomimo, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków A. B., M. D., P. L. oraz w szczególności sporządzona opinia biegłych dotycząca maszyn do produkcji i pakowania papierosów tego faktu nie potwierdziły.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego R. S. zaskarżył powyższy wyrok w punktach 2 – 9 i wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu

ewentualnie

2. o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania

zarzucając na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi obrazę przepisów prawa mających wpływ na treść orzeczenia, tj.:

a) nienależyte rozważenie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy (art. 7 k.p.k.)

b) naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie nieusuwalnych wątpliwości na niekorzyść oskarżonego nadto błąd w ustaleniach faktycznych polegający na dowolnym przyjęciu, iż oskarżony R. S. przebywał w miejscowości G. w celu wytworzenia wyrobów tytoniowych i wprowadzenia ich do obrotu, podczas gdy materiał dowodowy zebrany w niniejszej sprawie przeczy takiej tezie.

Obrońca oskarżonego Ł. J. zaskarżył powyższy wyrok w punktach 2 – 9 zarzucając mu błąd w ustaleniach faktycznych polegający na tym, iż Sąd Okręgowy Przyjął, że oskarżony dopuścił się popełnienia opisanych w pkt 2 i 3 zaskarżonego wyroku czynów, który jest wynikiem naruszenia przepisów postępowania, a w szczególności art. 7, 4, 5 § 2, 167 k.p.k. polegających na fragmentarycznej i jednostronnej ocenie dowodów, błędnej analizie materiału dowodowego zawartego w przedmiotowej sprawie, nie rozstrzygnięciu wątpliwości na korzyść oskarżonego.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego os wszystkich stawianych mu zarzutów, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego A. G. na mocy art. 444 k.p.k. i art. 425 § 1 k.p.k. zaskarżył wyrok w całości, zarzucając mu w oparciu o art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wydanego orzeczenia, polegający na przyjęciu przez Sąd Orzekający błędnego stanowiska, że wina oskarżonego w popełnieniu zarzucanych mu czynów nie ulega wątpliwości, podczas gdy zgromadzone w sprawie dowody nie pozwalają na przyjęcie takiego stanowiska.

Dodatkowo na mocy art. 438 pkt 2 k.p.k. wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. przez naruszenie przez sąd zasady swobodnej oceny dowodów poprzez oparcie rozstrzygnięcia wyłącznie na dowodach pośrednich mających charakter poszlakowy, nie układających się wraz z innymi dowodami w zamknięty łańcuch poszlak, które łącznie przesądzałyby o winie oskarżonego, jak również w wybiórczym i dowolnym dopasowaniu przez sąd orzekający dowodów na potwierdzenie przejętej przez sąd wersji zdarzeń bez uwzględnienia wątpliwości wynikających z pozostałych przeprowadzonych w sprawie dowodów.

Wskazując na powyższe, w oparciu o art. 437 § 1 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia w części określonej punktem 2, 3, 4, 5, 6 i 9 wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów.

Obrońca oskarżonego P. P. na mocy art. 444 k.p.k. i art. 425 § 1 i 2 k.p.k. zaskarżyła wyrok w części dotyczącej oskarżonego, zarzucając mu w oparciu o art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych, będący wynikiem mającej wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania (zwłaszcza art. 4 k.p.k., 5 § 2 k.p.k., 7 k.p.k.), który to błąd wyraża się w nieuzasadnionym przyjęciu tezy, że zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że oskarżony P. P. w okresie od 28.06.2010r. do 30.06.2010r. w pomieszczeniach magazynowych znajdujących się w miejscowości G. koło L. wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi współoskarżonymi oraz z innymi nieustalonymi osobami, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu w celu wprowadzenia do obrotu wytworzyli wyroby tytoniowe w ilości 6568 paczek po 20 papierosów każda oraz 32.216 sztuk papierosów, a także usiłowali wytworzyć kolejne partie papierosów z posiadanego tytoniu w ilości 32 kg krajanki tytoniowej, podczas gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego winna

prowadzić do odmiennego wniosku, tj. że brak jest dostatecznych dowodów wskazujących na prowadzenie w w/w okresie produkcji papierosów w miejscu ich zabezpieczenia.

Podnosząc powyższe zarzuty na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k., art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od przypisanych mu czynów w pkt 2 i 3 wyroku ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Bydgoszczy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego J. S. na podstawie art. 444 k.p.k. zaskarżył wyrok w pkt 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, zarzucając mu na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia przez uznanie oskarżonego za winnego zarzucanych mu czynów i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie go.

Pełnomocnik **oskarżyciela posiłkowego** na podstawie art. 444 k.p.k. zaskarżył wyrok na niekorzyść wszystkich oskarżonych zarzucając mu:

1. obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 258 § 1 k.k. poprzez jego niezastosowanie (niewłaściwe stosowanie) i uniewinnienie wszystkich oskarżonych od zarzutu brania udziału w okresie od 1.06.2010r. do 30.06.2010r. w G. wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu nielegalną produkcję wyrobów tytoniowych w postaci papierosów oznaczonych podrobionym znakiem towarowym (...) bez polskich znaków skarbowych akcyzy, wobec zastosowania – wbrew przepisom ustawy i przyjętej wykładni – pozaustawowego wymogu trwałości działania sprawców, jak też wymogu ustalenia tożsamości przywódcy i skrajnie daleko posuniętej hierarchizacji struktury, mimo ustalenia, iż swoim zachowaniem oskarżeni wyczerpali ustawowe znamiona tego przestępstwa m.in. poprzez zgromadzenie narzędzi, specjalistycznych urządzeń, materiałów i komponentów niezbędnych do produkcji papierosów, zorganizowanie odizolowanego ośrodka produkcyjnego, przygotowanie produkcji, skoordynowany sposób działania z podziałem ról pomiędzy poszczególnymi członkami grupy, z wyróżnieniem w hierarchii podziału ról w szczególności oskarżonego J. S. oraz R. P., a także z uwagi na szczególne powiązania socjologiczno – psychologiczne między oskarżonymi biorącymi udział w zorganizowanej grupie przestępczej, polegające na całkowitym poddaniu się panującej w grupie dyscyplinie, akceptacji rygorystycznych, narzuconych i egzekwowanych przez oskarżonego J. S. warunków konspiracji oraz gotowość uczestniczenia w prowadzonej działalności przestępczej;

2. obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 46 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 296 ust. 1 i 2 w zw. z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30.06.2000r. Prawo własności przemysłowej poprzez ich błędną wykładnię w zakresie pojęcia naruszenia prawa do znaku towarowego i szkody z niego wynikającej, polegającą na przyjęciu, iż samo bezprawne, przemysłowe oznaczenie towarów (identycznym wobec tych objętych prawem wyłącznym) podrobionym znakiem towarowym (znakiem towarowym identycznym) w celu wprowadzenia do obrotu nie stanowi – w przypadku braku dokonania obrotu takim towarem – naruszenie prawa do znaku towarowego ze względu na brak użycia znaku w obrocie gospodarczym i nie rodzi szkody po stronie właściciela znaku towarowego, a jedynie grozi szkodą, w sytuacji gdy prawidłowa wykładnia wskazuje, iż wskazana forma działania sprawcy stanowi, niezależnie od wyczerpania znamion czynu zabronionego – naruszenie prawa ochronnego na znak towarowy i może powodować, a w sprawie niniejszej powoduje, powstanie po stronie uprawnionego do znaku towarowego szkody majątkowej podlegającej naprawieniu, bez względu na dalsze wprowadzenie wyrobu do obrotu,

a w konsekwencji

3. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia (w zakresie wymiaru kary i środków karnych) poprzez błędne ustalenie, iż oskarżyciel posiłkowy nie doznał szkody na skutek przypisanych oskarżonym działań w sytuacji, gdy szkoda taka zaszła, co skutkowało niezastosowaniem środka karnego wskazanego w art. 46 § 1 i 2 k.k. oraz

4. obrazę przepisów prawa materialnego polegającą na powstrzymaniu się od zastosowania (w pkt 8 wyroku) jako podstawy orzeczenia przypadku przedmiotów służących do popełnienia zarzuconego oskarżonym przestępstwa dyspozycji art. 30 § 2 w zw. z art. 29 pkt 2 k.k.s. w zb. z art. 306 ust. 2 p.w.p. w zw. z art. 195 k.k.w. i zarządzenia

na zasadzie art. 31 § 5 k.k.s. w zb. z art. 306 ust. 2 p.w.p. w zw. z art. 195 k.k.w. zniszczenia wymienionych w pkt 8 wyroku przedmiotów służących i przeznaczonych do popełnienia przestępstwa skarbowego polegającego na wytwarzaniu z naruszeniem warunków zastosowania procedury zawieszenia poboru akcyzy wyrobów akcyzowych w postaci papierosów oznaczonych podrobionym znakiem towarowym (...) i nieprawidłowym zastosowaniu w to miejsce jedynie normy art. 14a ustawy z dnia 2 marca 2001r. o wyrobie alkoholu etylowego i wytwarzaniu wyrobów tytoniowych, mimo iż narzędzia i pozostałe wymienione w pkt 8 zaskarżonego wyroku przedmioty, w tym urządzenia linii produkcyjnej służącej do wytwarzania i pakowania papierosów, służyły i były przeznaczone do popełnienia przestępstwa skarbowego, jak również wytwarzania towarów oznaczonych podrobionym znakiem towarowym w celu wprowadzenia ich do obrotu wciąż mogą być do tego wykorzystywane, a tym samym winny ulec przypadkowi i zniszczeniu,

a w pozostałym zakresie

5. rażąco niewspółmierność wymierzonych oskarżonym kar poprzez orzeczenie kar nazbyt łagodnych wobec stopnia zawinienia, motywacji sprawców, formy ich działania (wspólnie i w porozumieniu, w celu uzyskania korzyści majątkowej), skali ujemnych następstw wynikających i groźących na skutek popełnionych czynów, nie czyniących zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, bez uwzględnienia różnic w stopniu zawinienia poszczególnych sprawców;

6. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia tj. art. 627 k.k. poprzez niezasadzenie na rzecz oskarżyciela posiłkowego wydatków poniesionych w związku z postępowaniem, w tym z tytułu ustanowienia w sprawie jednego pełnomocnika.

Podnosząc powyższe zarzuty, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie pkt 1 i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, a w pozostałym zakresie o jego zmianę poprzez wymierzenie oskarżonym kar surowszych, z uwzględnieniem środków karnych wskazanych w art. 46 § 1 i 2 k.k., orzeczenie przepadku i zniszczenia dowodów wskazanych w pkt 8 orzeczenia, z uwzględnieniem zwrotu oskarżycielowi posiłkowemu kosztów postępowania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

(mając na uwadze, że wnioski o uzasadnienie wyroku złożone zostały w części odnoszącej się do R. S. i J. S., Sąd Apelacyjny ograniczył zakres uzasadnienia orzeczenia odwoławczego do skarg wniesionych przez obrońców tychże oskarżonych, stosownie do treści art. 457§2 k.p.k. w zw. z art. 423§1a k.p.k.).

Tak jak pozostałe wniesione w przedmiotowej sprawie apelacje, także skargi obrońców oskarżonych R. S. i J. S. Sąd odwoławczy uznał za oczywiście bezzasadne.

Postępowanie dowodowe przeprowadzone zostało przez Sąd Okręgowy w Bydgoszczy w sposób wyczerpujący i wszechstronny. W oparciu o wyniki tego postępowania Sąd I instancji dokonał zasadnych ustaleń stanu faktycznego, doszedł do prawidłowych wniosków w kwestii winy oskarżonych, kwalifikacji prawnej przypisanych im czynów i wymiaru kar. Uzasadnienie zapadłego orzeczenia w pełni odpowiada wymogom o jakich mowa w art. 424 §1 k.p.k.- wskazano w nim jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, szczegółowo wyjaśniono podstawę prawną orzeczenia. Apelacje obrońców nie zawierają takich argumentów, które byłyby w stanie podważyć zgodność ocen Sądu I instancji z zasadami logicznego rozumowania i stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami faktycznymi tego Sądu. Apelacje obrońców oskarżonych J. S. i R. S. w istocie stawiają podobne zarzuty zaskarżonemu orzeczeniu, stąd też Sąd odwoławczy odniesie łącznie do argumentacji w skargach tych zawartych.

Prawo swobodnej oceny dowodów należy do najistotniejszych prerogatyw Sądu orzekającego. Kierując się tym prawem sąd może jako wiarygodne ocenić niektóre z przeprowadzonych dowodów, a odmówić takiej wiary innym,

byleby swoje stanowisko jasno i przekonująco uargumentował w uzasadnieniu wyroku. Takiemu zadaniu Sąd I instancji całkowicie sprostał. Odmawiając wiary wyjaśnieniom oskarżonych, którzy przeczyliby do miejscowości G. przybyli w celu wytwarzania papierosów, Sąd I instancji nie uczynił tego bezkrytycznie, ale po dokonaniu wnikliwej oceny całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie.

Naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. (zasady *in dubio pro reo*) jest możliwe tylko i wyłącznie w sytuacji, gdy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec niemożliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Jeżeli natomiast pewne ustalenia faktyczne zależne są od np. dania wiary lub odmówienia jej zeznaniom świadków, to nie można mówić o naruszeniu zasady *in dubio pro reo*, a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów rozstrzygane mogą być jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny dowodów wynikającej z treści art. 7 k.p.k. (vide : postanowienie SN z dnia 14.12.2010r III K 378/10 , Lex nr 736756). Lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku nie wykazuje, aby Sąd I instancji miał wątpliwości w zakresie ustaleń faktycznych.

Prawdą jest, że nie zdołano ustalić, w jaki sposób maszyny do produkcji papierosów dotarły do miejscowości G., kto był odpowiedzialny za ich montaż, nie ustalono osoby czy osób, którym można by przypisać funkcje kierownicze. To właśnie brak możliwości dokonania takich ustaleń skutkowało tym, że Sąd I instancji uniewinnił wszystkich oskarżonych od stawianego im aktem oskarżenia zarzutu brania udziału w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnienie przestępstwa (art. 258§1 k.k.). Szczegółowe rozważania Sądu Okręgowego zawarte w pisemnych motywach wyroku (str. 39-43) zasługują na pełną aprobatę. Bezzasadna też, w stopniu oczywistym, okazała się apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, kwestionująca takie rozstrzygnięcie Sądu orzekającego.

Nie ma jednak racji obrońca J. S. podnosząc, że wydając wyrok uniewinniający co do czynu z art. 258§1 k.k., Sąd I instancji musiał dojść do przekonania, że osób znajdujących się na terenie nieruchomości w G. nic nie łączyło, oskarżony S. miał do wykonania określoną rolę i ją wykonał, zaś rola ta nie miała nic wspólnego z produkcją papierosów.

Sąd I instancji, tak jak wykazał, z jakich przyczyn nie można oskarżonym przypisać działania w zorganizowanej grupie przestępczej, tak samo logicznie i przekonująco wytłumaczył, z jakich powodów przypisał oskarżonym, że działając wspólnie i w porozumieniu wytworzyli wyroby tytoniowe w ilości wskazanej w punkcie 2. zaskarżonego wyroku, oznaczyli je w celu wprowadzenia do obrotu podrobionym znakiem towarowym (...) oraz usiłowali wytworzyć z posiadanej krajanki tytoniowej kolejne partie papierosów takiej marki (str.43-47 uzasadnienia). To przyjęcie konstrukcji współsprawstwa, to jest działania wspólnie i w porozumieniu pozwalało przypisać sprawstwo wszystkim oskarżonym mimo, że w istocie rzeczy postępowanie dowodowe nie dało odpowiedzi na pytanie, jakie dokładnie czynności sprawcze wykonywał każdy z nich. Trafnie, powołując się przy tym na orzecznictwo Sądu Najwyższego, Sąd Okręgowy wskazuje, że z istoty współsprawstwa wynika, że każdy ze współsprawców ponosi odpowiedzialność za całość uzgodnionego przestępstwa, a więc także w tej jego części, w której znamiona czynu zabronionego zostały zrealizowane zachowaniem innego lub innych współsprawców.

Poza sporem pozostaje, że w pomieszczeniach hali w miejscowości G. ujawniono maszynę do produkcji papierosów i ich pakowania.

Całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, wbrew sugestiom apelacji, przekonuje, że ujawniona linia produkcyjna była sprawna i to przy jej użyciu wytworzone zostały zabezpieczone przez funkcjonariuszy Straży Granicznej papierosy. Sąd Okręgowy miał na względzie opinię (...) Ośrodka (...), w której wskazano między innymi, że nie przeprowadzono prób zabezpieczonych maszyn, gdyż cała maszyna „była dosyć agresywnie rozmontowana i transportowana”. Rację ma jednak Sąd meriti, że z faktu, iż biegli maszyny nie uruchomili, nie można wyprowadzać wniosku, iż była ona niezdatna do użytkowania.

Słusznie Sąd I instancji podnosi, że to już praca agregatu prądotwórczego, o czym zeznawali świadkowie H. W. i A. B. wskazywała, że maszyna do produkcji papierosów działała. Niewątpliwie także protokół oględzin hali wraz z dokumentacją fotograficzną przekonuje o funkcjonowaniu maszyny papierosowej. Przytoczyć należy za

Sądem I instancji (str.44uzasadnienia), że w czasie oględzin, w miejscu przeszukania stwierdzono, że w maszynie papierosowej zamontowane były krążki z bibułą papierosową oraz kasety – pojemniki wypełnione papierosami, w podajniku maszyny „papierosówki” umieszczone były luźno papierosy, w prowadnicach urządzenia składającego opakowania papierosów umieszczona była poligrafia zaś w samym pomieszczeniu produkcyjnym znajdowały się szare kartony z odpadami poprodukcyjnymi w postaci paczek papierosów. W pełni uprawnione jest spostrzeżenie Sądu I instancji (str. 37 uzasadnienia), że dokumentacja fotograficzna dowodzi, że zabezpieczone papierosy były „świeżo” wyprodukowane, co z kolei wskazuje na używanie przez oskarżonych ujawnionej w miejscowości G. maszyny.

Wszyscy oskarżeni wprawdzie przeczyli aby posiadali wiedzę niezbędną do uruchomienia i obsługi maszyny papierosowej, jednak oczywiste jest, że przynajmniej niektórzy z nich musieli mieć odpowiednie przeszkolenie, skoro maszyna działała, zaś brak jest jakichkolwiek przesłanek do twierdzenia, że w okresie od 24 do 30 czerwca 2010 r. w pomieszczeniach wynajętych przez J. S. przebywał ktoś inny oprócz oskarżonych, co trafnie akcentuje Sąd I instancji.

O tym, że w miejscowości G. rzeczywiście wytwarzano papierosy przekonują ostatecznie wyjaśnienia P. P. z postępowania przygotowawczego w których przyznawał, że uczestniczył w produkcji papierosów na zabezpieczonej tam maszynie (k.312). Na pełną aprobatę zasługuje potraktowanie przez Sąd I instancji jako wynikających tylko z przyjętej linii obrony, zmierzającej do uniknięcia odpowiedzialności, twierdzeń oskarżonego z rozprawy, że złożone przez niego wyjaśnienia w postępowaniu przygotowawczym zostały wymuszone przez funkcjonariuszy Straży Granicznej.

Co już wyżej podkreślono, mimo, że materiał dowodowy sprawy nie pozwolił na precyzyjne ustalenie, jakie czynności dokładnie wykonywali poszczególni oskarżeni (za wyjątkiem roli J. S. w wynajęciu pomieszczeń w G.), to istniały pełne podstawy do przypisania wszystkim im, także J. S. i R. S. wytwarzania wspólnie i w porozumieniu wyrobów tytoniowych w postaci papierosów i oznaczania ich podrobionym znakiem towarowym (...) w celu wprowadzenia do obrotu. Zauważyć należy, że ustalenia faktyczne nie zawsze muszą bezpośrednio wynikać z konkretnych dowodów. Mogą także wypływać z nieodpartej logiki sytuacji stwierdzonej konkretnymi dowodami, jeżeli owa sytuacja jest tego rodzaju, że stanowi oczywistą przesłankę, na której podstawie doświadczenie życiowe nasuwa jednoznaczny wniosek, iż okoliczności faktyczne istotnie wystąpiły (vide : wyrok SN z dnia 04.10.1973r (III KR 243/73 , OSNKW 1974, z.2 , poz. 33). Tak też jest w przedmiotowej sprawie.

Bezbłędne są ustalenia Sądu I instancji co do tego, że papierosy ujawnione w pomieszczeniach gospodarczych w miejscowości G. wyprodukowane zostały w okresie od 24 do 30 czerwca 2010 r., przy użyciu maszyny papierosowej tamże zabezpieczonej; maszyna obsługiwana musiała być przez kilka osób. Podobnie bezbłędne są ustalenia Sądu meriti, że wszyscy oskarżeni zostali zatrzymani w pomieszczeniach znajdujących się w przeszukiwanym budynku. Oskarżeni przybywali do G. w różnych dniach – R. S. przyjechał tam 28 czerwca. Wszyscy oskarżeni po przyjeździe do G. zostali umieszczeni w jednym pomieszczeniu, nie mieli prowadzić głośnych rozmów między sobą, nie mieli używać telefonów komórkowych, włączać światła i wychodzić na zewnątrz. Dostarczaniem żywności zajmował się J. S..

To także zasady doświadczenia życiowego w kontekście poszczególnych ustaleń faktycznych przekonują, że J. S. i R. S. dopuścili się przypisanych im czynów, zaś dokonana przez Sąd I instancji ocena jako niewiarygodnych wyjaśnień tych oskarżonych zasługuje na pełną akceptację. Słusznie Sąd Okręgowy nie dał wiary twierdzeniom R. S., że wykonywał jedynie prace porządkowe i nie były przy nim uruchamiane żadne maszyny (str. 15-16 uzasadnienia). Przy prawidłowym ustaleniu Sądu I instancji, że przy wykorzystaniu zabezpieczonych maszyn produkowane były papierosy, nie mogły zostać ocenione jako zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy wyjaśnienia R. S., że jedynie zdejmował plandeki z maszyn, urządzenia nie były natomiast uruchamiane.

Natomiast wręcz naiwnie brzmią wyjaśnienia J. S. utrzymującego, że nie był zorientowany jaka działalność była wykonywana w pomieszczeniach jakie wynajął w miejscowości G. na prośbę mężczyzny o imieniu A., nie miał nic wspólnego z produkcją papierosów i zaskoczony był pojawieniem się w wynajmowanych pomieszczeniach maszyn oraz nieznanymi mu mężczyznom. Trafnie Sąd I instancji podnosi, że nieprawdziwe są zapewnienia oskarżonego, że do miejscowości G. przybył na kilka dni przed zatrzymaniem. Także w ocenie Sądu odwoławczego, brak jest podstaw do

odmowy wiary zeznaniom M. D. i A. B. – właścicieli nieruchomości w G., wynajętej przez J. S.. Z relacji tych świadków wynika nie tylko, że komplet kluczy do pomieszczeń w wynajętym obiekcie został przekazany po podpisaniu umowy, pod koniec maja 2010 r, ale też, że J. S. zażądał ogrodzenia posesji, postawienia nowej bramy, z jego inicjatywy sprowadzony został agregat prądotwórczy (k.148-149, 484-486,1430, k. 178-180,476-477,1431). Okoliczności te, w powiązaniu z pozostałymi ustaleniami Sądu I instancji przekonują, że tak jak pozostali oskarżeni, także J. S. brał udział w przypisanej mu produkcji papierosów i oznaczaniu ich znakiem towarowym (...).

Przy prawidłowo ustalonym stanie faktycznym, właściwie Sąd I instancji zakwalifikował zachowanie się oskarżonych jako wyczerpujące znamiona występku z art.12 a ust.1 ustawy z dnia 2 marca 2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych w zw. z art. 305 ust.1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej oraz art. 13§1 k.k. w zw. z art. 12 a ust.1 ustawy z dnia 2 marca 2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych w zw. z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Wymierzone oskarżonym kary po 6 miesięcy pozbawienia wolności odpowiadają dyrektywom określonym art. 53§1 i 2 k.k.

Rację ma także Sąd I instancji, że zachowaniem swoim oskarżeni wyczerpali także znamiona przestępstwa skarbowego z art. 69a §1 k.k.s. i art. 18§3 k.k. w zw. z art. 54§2 k.k.s. w zw. z art. 7§1 k.k.s. w zw. z art. 8§1k.k.s. Sąd odwoławczy nie dostrzega potrzeby przytaczania trafnej argumentacji zawartej w tym zakresie w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku (str. 52 – 54).

Wymierzone oskarżonym J. S. i R. S. za przestępstwo skarbowe kary po 8 miesięcy pozbawienia wolności i po 150 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 50 zł nie są ani nadmiernie surowe ani nadmiernie łagodne – są to kary sprawiedliwe, należycie uwzględniające okoliczności przemawiające tak na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonych.

Nie budzą zastrzeżeń także pozostałe rozstrzygnięcia Sądu I instancji. W tym stanie rzeczy zaskarżony wyrok utrzymano w mocy uznając apelacje za oczywiście bezzasadne.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art.633,636§1 k.p.k. art. 2 ust.1 pkt 3, art. 3 ust.1, art. 8, art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz.U. z 1983r nr 49 poz. 223 z późn. zm .).